

Vrijdag 5 mei 2006

De tassen waren de avond tevoren al gepakt maar het huis moest nog voorbereidt worden op een maand afwezigheid. Pulse wat schone handdoeken op de diverse slaapplekken in het huis gegeven, de planten kregen extra veel water en de spinnen nog een paar krekels. De buurt kan nu genieten van het getsjirp van de overgebleven huiskrekels die nu in de achtertuin leven. De badkamer is nu ook spic en span. Daar zijn de ouders van Tiny. Nog even een kopje koffie met een geplet gebakje want Ed had die in de fietstas met de broodjes gegooit.

Om elf uur met zijn vieren en de bagage in de auto op weg naar Schiphol. De slimme actie om de file bij departures te ontwijken door naar arrival te gaan werkt ook niet 100%. Hoewel de file tot aan het begin van de weg stond konden wij toch redelijk snel uit de auto stappen en afscheid nemen. De tassen op het karretje en ja hoor bij zowat de allerlaatste balie, 36 of zoiets, konden we inchecken. Dat ging heel vlotjes bij een vriendelijk mannelijke inchecker die niets zei over mijn enorme computer/fototoestel rugzak. Dat ik mij voor niets zorgen had gemaakt over de grootte bleek even later. Ik had, na Tiny, zo'n beetje de kleinste afmeting handbagage. Hele hutkoffers werden op wieltjes voortgetrokken. Na de verplichte ronde langs allerlei duty-free winkeltjes toch maar wat leesvoer gekocht. Je moet toch wat kopen op de luchthaven om dat gele tasje te krijgen. Daarmee kan je stoer over andere luchthavens lopen om te laten zien dat je uit Amsterdam komt. Mijn enorme rugzak begon wat te trekken aan de schouders. Ik had ook niet een T-shirt en een flanellen overhemd onder mijn Levis spijkerjas moeten aantrekken want het werd wat warm. Ik had wel alle papieren en andere attributen waar mannen niet zonder kunnen makkelijk bij de hand HP-IPac in de linker Levis binnenzak, de koptelefoontjes in de andere binnenzak, kleine camera in de rechter bovenzak, portemonnee in de rechter broekzak, leesbril in de linkerzak, paspoort in de hemdszak en het instapbewijs weer in een Levis-jaszak. Nou maar hopen dat ik genoeg stroom in de accu's had. 13:00. Ineens krijg je haast. Het was nog een aardige tippel naar de gate en gelukkig waren er rolbanen om wat sneller te gaan. Na even staan mochten we erdoor. We hadden een plek in het middenpad. De tas pastte makkelijk in de handbagage lockers en er was ruimte zat. Mooi op tijd de lucht in. Naast ons zaten wat lawaaiige tukkers maar na korte tijd was de opwindig gezakt en het drankje deed ze snel inslapen. Broken hill was de premièrefilm. Op twee een soort vampierenfilm die ik wel drie keer gezien heb, in stukken, maar die onbegrijpelijk bleef.

Na een paar uur begint het er toch op te lijken dat de stoelafstand gemaakt is voor die kleine Hongkongertjes. Had ik ook nog een grote kast onder de stoel voor mij zitten zodat ik helemaal genooddaakt was om mijn voeten buiten de stoel in het gangpad te leggen. Ik begon ook wat nekpijn te krijgen omdat de schermpjes wat onnatuurlijk laag zaten. Ik moet dat toch eens nagaan of de Cathay Pacific afstanden 10% korter zijn dan die van Singapore Airlines. Toen de stewardess een "Near death" ervaring had opgedaan heb ik mijn benen maar weer binnenboord gelaten. Maar ze had ook wel wat beter op kunnen letten.

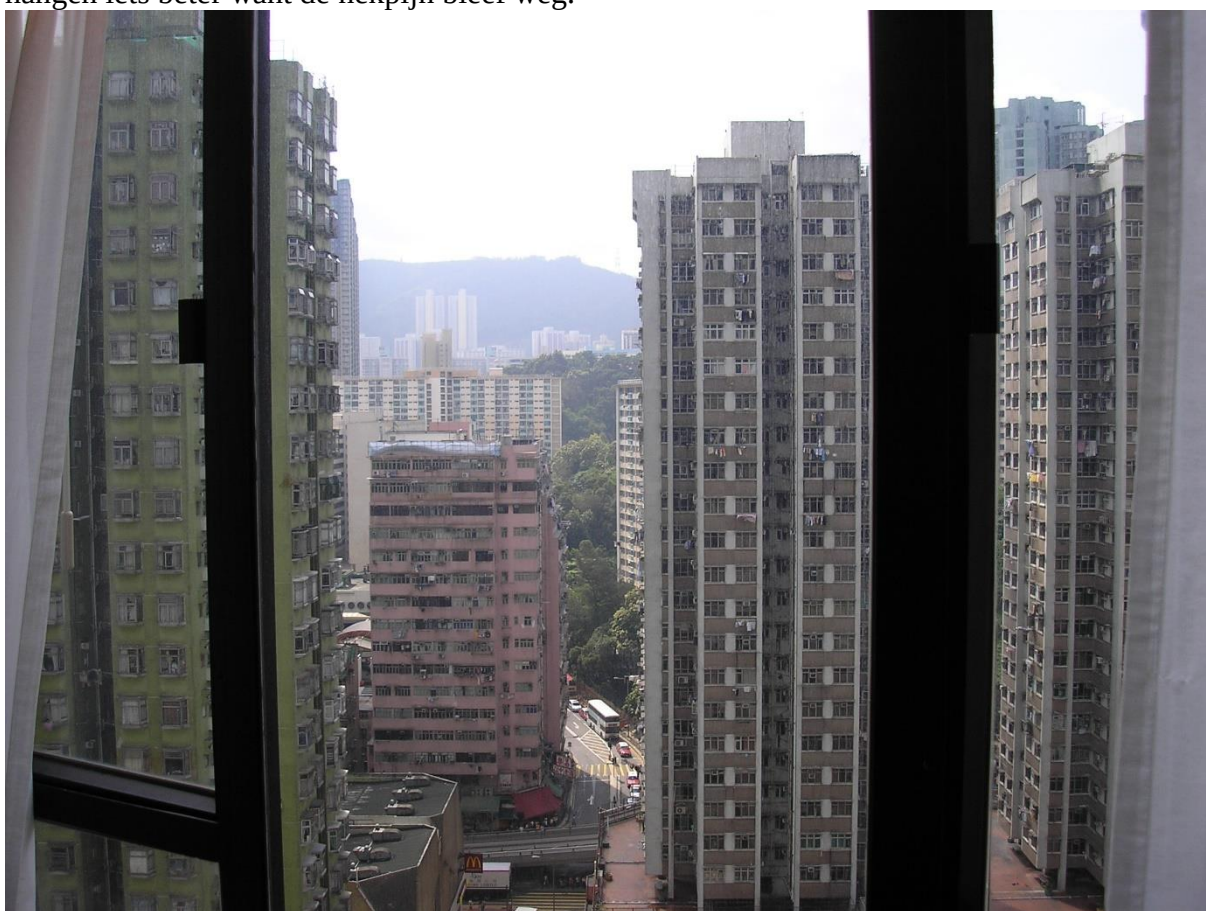
Za 6 mei 2006

Na 6 uur vliegen ga je wat lezen in de Economist en de groene Amsterdammer en luister je wat muziek uit de HP-IPac. Het hele vliegtuig lag te snurken, alleen wij hadden nog de leeslampjes aan. En dan komt ineens Hongkong in zicht. Dat merk je omdat de verlichting aanfloept en de bemanning met wat drinken en later met het ontbijt aankomt. Het eten was niet slecht maar om te pochen met de beste vliegmaatschappij in 2006 ging mij wat ver. Zeker omdat ik blauwe knieën kreeg en de stewardessen niet overdreven vriendelijk waren. Ze snauwden niet maar ik vond ze van SA vriendelijker. Hun Engels is vreemd genoeg, als ex-Engelse kolonie, niet te verstaan. Wat er allemaal omgeroepen werd was beter in het Chinees te begrijpen dan in het Engels en tussen welk eten we mochten kiezen weten we ook nog steeds niet. Het onbegrijpelijk Engels lag niet aan de stewardessen, het was een algemeen Hongkong's probleem. In Hongkong zelf was iedereen ook nagenoeg onverstaanbaar. Jammer genoeg konden wij tijdens de landing niet uit de raampjes kijken want de tukkers zaten ervoor. Het moet vast erg mooi zijn geweest want de stad bestaat uit enorm veel hele hoge flats en het ooh's en aah's in het Tukkers is wel te verstaan.

Na een slordige landing werden we uit het vliegtuig gelaten en konden we door de douane. We moesten nog wel even onze doopceel opschrijven om door de douane te mogen maar we waren snel buiten. Het vervoer naar het hotel was ook goed geregeld en binnen een uur na de landing reden we het vliegveld af. Ik heb geen idee waar we heen gingen. Maar na een 30 minuten en twee over enorme bruggen werden we tussen de flats voor het Panda hotel afgezet. Op de derde etage was de balie. Die was boven een vier etage hoge Mole met honderden moderne winkeltjes geplaatst. Alles was goed geregeld en 15 minuten later lagen wij in diepe slaap in bed.

Vier uur later weer wakker. Tiny pakte haar boek en ik dacht; Kom laat ik eens gaan winkelen. Eerst de Mole onder het hotel doorgelopen. Toen voorzichtig naar buiten. Daar stond overal brandweer, politie en mensen voor ons hotel en het stonk naar verbrand bakeliet of zoiets. Ik denk dat wij aan een enorme stadsbrand ontsnapt waren door het snelle optreden van de HK brandweer. Ik begon te lopen tussen enorme flats met daaronder, hier en daar, de originele behuizing van Hongkong anno 1900. De straten waren vol met winkeltjes en overal hingen gerookte ganzen, kippen en ander gevogelte voor de ramen uit te lekken na te zijn geroosterd. Ik kreeg eigenlijk we trek. Eerst maar eens geld trekken. De eerste automaat slikte met veel moeite en gekreun mijn kaart in en ik dacht nog; O nee hé, waarom moet ik nu weer geld hebben. Kaart weg, die komt vast nooit meer de automaat uit. Toen begon de automaat mij nog te vertellen dat deze transactie mij geld kon kosten. Snel drukte ik op Cancel er kreunend kwam de kaart er weer uit. Hebben. Pfoei, gered. Snel spurte ik de straat weer op om wat af te koelen van deze schrik. Dat afkoelen ging niet zo goed bij 30 graden. Twee blokken verder besloot ik toch maar weer om wat te cashen. Een kerel voelt zich altijd wat onthand als hij geen geld op zak heeft. Duizend en één reden kon ik bedenken waarom ik nu geld nodig had. Een glazen hokje met drie automaten en een aantrekkelijke Hongkongnese, die zijn héél zeldzaam in Hongkong, die met de middelste automaat bezig was. Eenmaal binnen bleek dat de buitenste twee voor Hongkong bankzaken was en de middelste voor Master/Visa en zo. Er kwam een onguur type binnen die een stapel bankbiljetten uit zijn zak haalde en in deze in de rechtse automaat stopte. Daarna ging hij ook driftig met het toetsenbord in de weer. De juffrouw was ook duidelijk bezig om haar bankzaken op de middelste automaat uit te voeren. Toen er nog een reus van 1 meter 60 binnenkwam werd het mij te warm. Weer even buiten afkoelen. Een paar straten verder was er weer één. Ik had in de tussentijd het aantal bochten links en rechts goed bijgehouden want de torenflat die in de brand was gevlogen en met groen doek bekleed was, was ik uit het oog verloren. Weer die vervelende mededeling dat de transactie mij geld kon kosten. Wat kon mij het bommen. Toen bij de laatste vraag hoeveel geld ik wilde hebben bleek dat er alleen maar banbiljetten van 500 en 1000 Dollar aanwezig waren in de automaat. 500 Dollar (45 euro) tikte ik in, wat kon mij het bommen. En ja hoor daar kwam het biljet naar buiten gerold en mijn pas ook. Nu moest ik het geld gaan uitgeven. De hele stad lag open omdat de riolering vernieuwd moest worden denk ik. Misschien was het ook wel een Noord-Zuid lijn. Met wat geluk vond ik het hotel

weer terug. De verschroeide bakelietylucht leidde mij eigenlijk weer terug. Daar een supermarktje in. Ik vond daar gedroogde mango maar ook gedroogde vis als snack. Chocolade is altijd goed maar drinken en vers voedsel was onvindbaar. Gekke winkel. Het afrekenen ging soepeltjes omdat het totaal op een display zichtbaar was, verstaan kon je ze toch niet. Toen ik naar buiten wilde lopen kwam ik in een ander gedeelte van de supermarkt terecht, nu vol met drinken, vers eten en allemaal andere heerlijke dingen. Hadden ze de kassa's in het midden van een ruimte geplaatst met een hek er tussen en niet zoals ik gewend was bij de in en uitgang. Ik werd niet aangehouden toen ik weer lang de kassa's liep. Snel terug het hotel in. Terug naar Tiny die ik trakteerde op chocolade, altijd goed. 9 uur kwam het airport transport om weer ons op te halen. Eerst een kwartier braaf op een bankje gewacht en getracht de gediensstige Hongkonger te verstaan die iets wilde weten. We werden netjes opgehaald en weer terug, over de twee enorme bruggen en langs de enorme rij van hoge flats die nu verlicht waren, naar de luchthaven gebracht. Alles ging weer gesmeerd en in "no time" waren we weer door de douane op de luchthaven. Ze hebben dan wel een nieuwe luchthaven maar het is toch niet handig om je eigen maatschappij aan het einde van het Y-vormige te plaatsen. Na een wandeling van wel een halfuur waren we bij onze gate. De computerrugzak sneed diep in mijn inmiddels ontwrichte schouder. Waarom neem ik dan ook geen karretje. De wandeling had zo lang geduurd dat de winkeltjes net dicht gingen toen wij aankwamen en wij nog steeds geen drinken hadden. We waren inmiddels uitgedroogd van deze barre tocht. Ed weer terug naar halverwege de Y waar de winkels nog open waren, waarschijnlijk door het tijdsverschil. Maar die Hongkongers bleken toch niet zo achterlijk, bleek later, toen wij de plattegrond bestudeerden. Er liep een etage lager een gratis treintje! Vlak voor twaalfen stegen wij weer op in een Airbus A330. Dit type vliegtuig is een stuk rustiger dan de Boeing maar mijn tas paste maar net in de opbergvakken. Hoe die lui met de hutkoffers deze er in krijgen? De beenruimte was ook hierin naadje maar de beeldschermen hangen iets beter want de nekpijn bleef weg.

Zo 7 mei 2006

Na het invullen van je doopceel en de helft van je levensgeschiedenis moesten wij ook aankruizen dat wij geen voedsel Australië in zouden brengen op straffe van enorm veel dollars. Dus die gedroogde spullen moesten op. Van de vislucht die uit het pakje gedroogde vis kwam moest Tiny kolkhalzen. Toen de medepassagiers ook begonnen te protesteren heb ik na een half zakje te hebben opgegeten het zakje maar verder dicht gelaten, ook omdat ze toch niet echt heel lekker waren. De gedroogde mango was snel op en 4 van de 6 pakjes gedroogde rozijn gingen er ook wel in. Toen waren we misselijk.

Toepasselijk was nu de premièrefilm Kingkong. Beetje flauwe film als je het verhaal al kent. Deze vlucht was een stuk korter en ruim 7 uur later doemde Perth op. Wij zaten nu aan de raamkant en de zonsopgang was bloedmooi. Zo intens rood kan ik mij niet heugen. En wel vier vallende sterren in een paar minuten gezien. Jammer dat ik zo laat erachter kwam dat sterren kijken ook leuk is vanuit het vliegtuig.

De piloot zei nog dat het waaide en dat hebben wij geweten. Wat kon die man slingeren. Met piepende banden zette hij het vliegtuig bijna dwars op de grond.

De douane was natuurlijk weer brullen. Tiny had aangestreept dat ze mogelijk stadvuil tussen het profiel van haar loopschoenen kon hebben en zo'n beetje alles wat wij hadden werd uitgepakt. De douane knikte goedkeurend naar mijn imposante elektronikauitrusting die ik meesleepte en je zag hem denkenzwaar?

Buiten schreven wij ons in voor een transfer naar het hotel voor 15 dollar de man bij een forse vrolijke Aussie.

Die bracht ons als laatste van de groep met passagiers naar ons hotel waar wij om een uur of negen incheckten. Om half tien lagen we er in om even een uiltje te knappen. Om half twee schrok Tiny wakker. Met heel veel moeite opgestaan en de stad ingelopen. Het centrum lag 20 minuten lopen van het hotel af. Het was niet de moeite om de gratis CAT-bus te nemen. De winkels waren voor een groot gedeelte open en met een blauwe lucht een 22 graden Celsius erg aangenaam wandelen. 500 Dollar uit de automaat getrokken zodat ik mij weer lekker voelde. Tiny vond een prachtig kaartenboek met alle zandpaden van WA. Coördinaten langs elke kaart zodat wij ook eens onze GPS kunnen gaan gebruiken.

Tegen de avond, om een uur of zes wordt het al donker, terug naar het hotel. Daar een garnalenschotel voor Tiny en een "Catch of the day" voor Ed. (Het was gelukkig vis en geen doodgereden kangoeroe).

Ma 8 mei 2006

Half tien! Na een onderbreking van een half uur die nacht, toch aardig doorgeslapen. Tiny had die nacht een wandelroute door de stad uitgestippeld die wij tegen tien startten. Na een uur lekker een ontbijt/lunch in de stad. Tiny moest nog even nadenken over de prachtige Icebreaker-shirts van 250 dollar. We slingerden door verschillende straatjes over het station naar het WA-museum waar het wemelde van de gillende schoolkinderen. Dat was te veel van het goede. Het WA-art museum tegenover was vol met bejaarden en dat was beter. De kunst begon in 1900 tot nu. Een kwart was aboriginal kunst en de rest Europees/Australisch. Op de terugweg werd de Levis-winkel herontdekt die wij op de hoteltransfer hadden gezien. Tiny kocht voor 100 Dollar een paar Bluntstone-schoen die heel zeldzaam waren volgens de verkoper omdat het speciale leer op was en Ed voor 100 Dollar één van de laatste 501 in de wereld volgens de verkoper omdat de fabriek gestopt was met 501 maken. Wat een enorme mazzel hadden wij toch

Naar de haven en de Needle gelopen en daarna terug langs de Katmanduwinkel waar Tiny niet die hele speciale Ice-breakers kocht voor 250 Dollar.

Door King's park terug naar het hotel gelopen waar we friet met sla (T) en Penne met sla (E) gegeten hebben.

Dinsdag, 9 mei 2006

De nacht was weer met een kleine onderbreking maar de wekker in de telefoon stond op 7:30. De tassen gepakt en in het hotel ontbeten. Toen ik de taxi wilde bestellen hoorde ik dat een ander stel net de taxi naar Britz bestelde/ Wij konden ook mee. Ik begon er aan te twijfelen of wij wel mee konden toen er nog een klein jongetje bij het paar hoorde. De taxi was gelukkig een besteluitvoering en alle bagage kon achterin/ Na 10 minuten in een file te hebben gestaan begon de auto wat meer vaart te krijgen en ging het kleine jongetje over zijn nek. Ma kon gelukkig nog net het raampje open krijgen en 90% ging naar buiten. De chauffeur uit Kenia keek verschrikt om. Zijn mooie interieur. Ma draaide het raampje weer omhoog en 5% van de kots werd over het raam uitgesmeerd en de rest sijpelde tussen hem raam en de deur weg. Met de zakdoek van pa werd alles redelijk netjes over het raam en de deur uitgesmeerd. De chauffeur lette meer op het opruimen dan op de weg maar berustte er uiteindelijk in dat de auto schoongemaakt moest worden.

Bij Britz moesten we een nummer trekken. Ik gaf de 1 aan onze medepassagiers en nam zelf de 2. Wij hadden, dacht ik, tijd zat Maar Steve, onze 4WD-insructeur, bleek al buiten staan. Hij was met iemand bezig onder een motorkap te kijken en ze hadden schijnbaar genoeg gespreksstof.

Onze auto was nog niet klaar. Of ik het erg vond om met een zelfde niet schoongemaakte auto de cursus te doen. No problem. Dus met Steve en de andere persoon die een driller naar goud, gas en alles wat te drillen viel was. Hij werd door zijn bedrijf op cursus gestuurd. Met drie auto's 40 km over de highway van Perth gecrosst. Constant op de inhaalbaan en wij als derde met een tank proberen de grandprix mee te racen. Half uitgeput van de stress kwamen wij na 45 minuten rijden in een bush aan. Eerst een gat door, dat was een makkie, maar later een ondiep ravijn, een rivier met pebbles en als laatste een helling waar een watertje allemaal sleuven en bobbels had veroorzaakt. We kiepten bijna om en hadden op een gegeven moment twee wielen in de lucht. Steve vond het verstandig om naast de auto mee te lopen en aanwijzingen te geven. Wat een helletocht! Practice, practice en nog eens practice zei hij nog. Volgens mij kwam het omdat de voorwielen te ver naar achter stonden en ik dus verkeerd over de hobbels stuurde. Ik had vast geen voldoende. Daarna weer een racetocht over een wasbordweg en daarna een gatenweg door de bush terug naar de grote weg. Het was inmiddels drie uur geworden voor we weer bij Britz depot terugwaren. En ik was vergeten Steve te zeggen dat wij deze auto nog moesten aftanken. Ik had ook geen zin meer om naar een benzinepomp te rijden, dan maar wat betalen. Maar de juffrouw was erg vriendelijk en ik mocht de diesel laten zitten. Dat dacht ik ook want ik had nog net gezien dat wij voor 3000 Euro bij hun verhuurd hadden aan de auto met alles erop en eraan. Op naar de supermarkt. Die was snel gevonden maar de inkoopwoede was er niet. Macarini, tonijn en nog wat spul voor een start. Toen werd het al redelijk laat en ik moet nog naar Volker Framenau om de potjes voor de te vangen spinnen op te halen. De GPS in de houder kreeg ik niet zo snel aan. Dan maar op de kaart. Na een half uur modderen maar de Bluetooth GPS aangesloten en toen werd Tomtom wakker en stonden wij 5 minuten later om 10 over vijf bij Volker op de stoep. Maar ja, medewerker van het WA museum zijn om 5 uur naar huis. Zo ook Volker bleek na hulp van diverse stafleden die nog werkten. Zijn mobiel werd beantwoord door zijn vriendin denk ik maar hij was nog niet thuis. Ik hoop dat hij lang in de file heeft gestaan.

Met Tomtom naar een camping in de buurt gereden. Dat werk perfect. Zeker als het donker wordt en je tussen de "commuters" die naar huis willen zit. De camping had de mooie naam Crystal Brook Caravan Park en was voornamelijk bewoond door bewoners die niet van plan waren er de eerste jaren te vertrekken

In het donker de boel wat opgeruimd en zonder iets te koken naar bed want wij hebben muffins gegeten.

Het is wel duidelijk dat wij vroeg op moeten en vroeg moeten stoppen want het is om zeven uur echt donker.

Woensdag, 10 mei 2006

Ping. Half negen! Niks vroeg op dus. We hadden die nacht op de eerste etage van de auto geslapen. Vlak onder het dak werden twee platen geschoven en daarop de beddentreep gelegd. Er voorzichtig tussen schuiven en als twee haringen in tomatensaus lag je daar dan. Het opstaan was levensgevaarlijk want je moet stram weer beneden komen en als je op de scheve kussens van de zitbank stapt dan maak je een doodsmak. Maar het lukte. Oploskoffie en een boterham was het ontbijt en snel in de auto voordat Volker weer naar huis was.

Om 10 uur waren we weer op de kruising van Goorong en Kew street waar de dependance van het WA museum was. We werden hartelijk ontvangen en rondgeleid door Volker Framenau. Eerst een hand schudden met alle medewerkers die ons inmiddels wel kenden van het bezoek van de dag daarvoor, want iedereen wist er natuurlijk van. Volker was iets gespannen denk ik want hij wilde alles laten zien er babbelde aan een stuk door. We kregen al het leven van West Australië op sterk water te zien dat samen met allerlei andere museum artikelen waaronder een blue whale in het gebouw opgeslagen was. Daarna tea en koffie voor ons. We kregen wat tips van een collega over de route die we willen gaan. Toen brak het afscheid aan. We kregen een zak vol met potjes en een liter alcohol mee en we gingen op weg naar Armadale. In het begin nog al druk maar al snel werd de weg rustig. Via Brookton naar Corrigin. Dat was meteen een rit van >200 km.

Bij het Corindin Lake een Argiope vrouw en man gevangen en gefotografeerd. Klein, langwerpig en zilverachtig van kleur. Het mannetje zag ik omdat hij probeerde een inmiddels door wijfje te versieren. 32 gr 30.766S 118 gr 10.673E

In Corrigin het centrum (25 winkels en een vuilnisbak) doorgelopen en koffie met een chocoladecake gegeten. Die werden door Tiny er meteen weer afgetraind want er moest hardgelopen worden en de GPS met calorieverbranderrekenmechanisme ingebouwd berekend dan wat er aan energie verbrand is. Wel handig.

3.8 km in 33 minuten werd er gelopen.

Daarnaast registreert het ook nog de gelopen tijd en afstand, nog handiger. Ed hing wat in zijn stoel de chocoladecake te verbranden.

Het eten was een overheerlijke tomaten, ham, paprika, paddenstoelen penne prut. Toen was het al half negen en hebben wij die nacht een etage lager in de auto doorgebracht.

Donderdag, 11 mei 2006

Een etage lager heeft wat voordelen zoals een dikker kussen maar het is een keukenbreedte smaller en daardoor reuze knus. Wonderwel met een korte onderbreking van 15 minuten doorgeslapen.

Maar het was toch weer acht uur voordat wij als eersten van de camping, opstonden. Waar komt die slaap toch vandaan? Te veel zuurstof in de lucht, denk ik. Maar daar had de rest van de camping dan ook last van.

Na koffie en ontbijt op weg naar Hyden en daarna naar de slaappleaats de Breakaways aan de Hyden-Norseman road.

In Hyden was Wave rock. Onderweg lang Kondinin lake een langwerpige Argiope vrouw en man gefotografeerd en gevangen Wij kwamen om een uur of 12 in Hyden aan en gingen winkelen in het centrum met een hal waarin een feest van de plaatselijke huisvrouwenvereniging met zelfgemaakte koek, boekjes voor de kids en nog wat prullaria. Daar was ook een supermarktje in waar wij eten uitzochten. De bananen kosten hier 10 Dollar voor vier kleine bananen. Net zo duur al een kilo steak bij de slager. De supermarkten tot nu toe zijn erg magertjes. Drie soorten vleeswaar, ham, worst en corned beef en twee soorten verpakte kaas. Cheddar en cheddar. Brood bij de bakker gekocht die ook snackbar was en koffiehuis door de deuopening zonder deur. Ze verkochten wit brood met sesam en wit brood zonder sesam. De koffie was zonder koekje. Daarna naar de slager. 400 gram minced meat. Ik dacht nog dat wordt vers gemaakt uit biefstuk omdat de klant voor ons dat ook kreeg. Daar sneed hij vlees in plakken haalde de vetrandjes eraf en mincete het vlees achter. Maar bij ons rende hij naar de diepvries, wierp mij een halve kilo diepgevroren vlees toe en riep \$5,35. "Thank you" riep ik perplex en betaalde gepast. De volgende keer moet ik assertiever zijn en zeggen dat ik verse gemincete gehakt wil.

Daarna Wave Rock. Een hoogtepunt van de dag. Een rots in de vorm van een golf, een hagedis, een grote dikke hagedis met een korte staart (blotched blue tongue?) die snel weg waggelde, een zwart witte hagedis, een soort zonnedaauw dat kleefde en niet dichtging als je het aanraakte.

Toen over de Hyden-Norseman road naar de The Breakaways. Het was een unsealed road en na zo'n 120 km over deze weg gerateld en een slang ontweken te hebben en een enorme Aussie die voor ons stopte te woord te hebben gestaan kwamen wij na vieren op de plek aan die omgeven was met wit-rode rotsen. De volle maan kwam al op en een uur en een biertje later was het pikdonker en kwamen de muggen. Na een uur waren die weer weg en de noodlesoep met brood weer op. We maakten nog een kleine romantische wandeling in het donker bij volle maan. Het was te koud om buiten te zitten dus maar gezellig binnen op de bank een boekje gelezen.

Vrijdag, 12 mei 2006

Ik zag de zonsopgang. Hij was prachtig rood en daarna viel ik weer in slaap tot de telefoonwekker afging om 7:30. Daar waren we de vorige dagen doorheen geslapen maar nu stond de hele auto op zijn kop. Hij was al weer uit op het moment dat we hem opgegraven hadden. Dus we waren nu eens op tijd op. Het was die nacht vreselijk koud geweest en te vroeg op heeft eigenlijk geen zin. Het was dan niet echt lekker. Na een ontbijtje de weg 200 km vervolgt. Veel wasbordmotief en af en toe prachtige stukken waar je 100 km/uur kon rijden. Onderweg bij zoutmeren gestopt. Norseham was niets veel soeps. Het centrum bestond uit 20 vervallen winkels. In het plaatselijke hotel een long black en een cappuccino besteld en dat bleek een heel probleem. Maar het lukte de juffrouw uiteindelijk wel. Wat het probleem was hebben wij nooit begrepen. Misschien dat de twee paardenracegokkers al haar aandacht opeisten. Misschien was er nog wel wat meer in het dorp naar het zuiden maar Tomtom had weer beeld en stuurde ons naar het Noorden. Na twee aanwijzingen was het einddoel na 84 km op de display al weer in zicht. Tomtom heeft het makkelijk. Daarna 100 km door naar Widgiemooltha. Het Shell-benzinestation bleek de hele plaats te zijn. Camping, winkel, hotel, huisjesverhuur en stroomvoorziening. Toen we 20 dollar betaald hadden en naar onze plek reden bleek op het moment dat de motor afgezet werd er een dieselgenerator naast de camping te staan die de "plaats" van stroom voorzag. Geen stille avond dus.

Ook niet omdat er veel volk om ons heen stond die wel van een biertje hielden. De chili con carne gleed er in.

Tiny heeft 4.2 km gelopen in 35 minuten

Die middag drie spinnen aan de overkant van de weg gevangen.

Een Dictyna-like met een orb-web terwijl de spin in samengebonden takjes huisde.

Een spin die in een gesponnen buis zat en dictyna-like de takjes bij elkaar gebonden had om de prooi in te vangen en een orb-web die een heel lang achterlichaam had in de kleur van het takje en daardoor onzichtbaar werd als hij op de tak vluchtte. 32 gr 16.666S 120 gr 15.649 E Na het fotograferen van de spinnen ze beschreven en het potje gevuld met 70% alcohol en het beschrijfpapiertje erbij. De spinnen zijn niet meteen dood maar leven na een kwartier nog steeds. Waarschijnlijk stikken ze langzaam en branden hun oogjes in de alcohol, maar het is voor de wetenschap.

Zaterdag, 13 mei 2006

Rustig ontbeten onder de ook van de dieselgenerator en afscheid genomen van de burens die zwaar rokend de boot achter hun 4WD hadden geplaatst. Het waren stevige drinkers en zware rokers en wij hadden ze al voor alles versleten maar het leek er op dat het vriendelijke vissers waren. Alleen begrijpen wij nog steeds niet wat ze met die boot op al die ingedroogde meertjes moesten. Misschien werd de boot er weer afgehaald op het moment dat wij de hoek omwaken. Op weg naar Kalgoorlie wat samen met Boulder wel Kalgoorlie-Boulder wordt genoemd of "Kal" tussen de locals. Een wat saaie stad die enorm kan bruizen volgens de Lonely Planet. Het viel mij al op dat er veel gezinnetjes rondliepen en ik dacht nog; "Moeten die mensen niet werken?", maar het was zaterdag. In een grand café koffie gekocht met een knalharde maar wel lekker koek. Een soort open asfalt met honing. Daarna het centrum doorgelopen maar ik heb alles al. Tiny zocht nog wat leuke kleding maar kon niet slagen. Al drentelend naar de Coles supermarkt. De eerste was alleen maar non-food maar daar vond Tiny een pyamabroek voor 9 Dollar. Die was nodig omdat het nogal koud kan worden in de Outback. Daarna de Coles-food ingegaan en een enorme aanbieding gevonden. 9 liter water voor 4 Dollar. Dat was net zoveel als één fles water in Widgiemooltha. Ook nog een groene boodschappentas gekocht en de hele mooie "Da Vinci code"-tas weer terug gehangen.

Daarna waren we de stad beu en gingen we de "drukte" uit naar het Noorden, op weg naar Menzies. Menzies was een kruispunt met een benzinepomp, een hotel en een stukje land wat voor camping doorging. Niet heel aantrekkelijk. Daarom gingen we door richting Leonora. Na 20 km zagen we een bordje Niagara dam. Dat was zo'n 20 km dirt road naar wat later bleek een dam met daarachter een plas water. Helemaal voor ons alleen! Eerst boven aan de dam een plek gezocht maar dat vond Ed te winderig. Naar de onderkant van de dam. Het uitzicht was minder maar windstil. Alles uitgepakt en koffiewater opgezet. Opeens kwamen er twee auto's "ons" terrein oprijden. Er werden wat schreeuwende kinderen uitgeladen, twee blaffende honden die naar Tiny gromden en oma werd in een stoel neergezet. Tiny ontwaarde een klein motortje. Zo één voor de kids. Dat werd haar teveel. Met ferme stap ging zij inlichtingen bij het gezelschap halen. Het bleek veel erger te zijn. Drie crossmotoren werden gestart er het hele terrein werd in de rook en stof gezet. Morgenvroeg zouden ze verder gaan met crossen. Wij naar boven. Niet dat het lawaai minder werd want tegen de afspraak in begonnen ze ook over de darmwand te scheuren. Ineens werd het stil. De auto's op één na inclusief oma gingen weer naar huis en de rust keerde weer terug. Boven op de dam van een prachtige maansopgang en achter ons een zonsondergang genoten en toen de auto in om 6 uur want het werd te fris.

Zondag, 14 mei 2006

Die nacht niet lekker geslapen. Ed had een loopneus gekregen en moest regelmatig lawaaiig snuiten. Ook de benedenbank was toch wel te gezellig smal om een rustige nacht door te brengen als je niet uitgeput meer bent.

Wij hadden de wekker gezet voor de zonsopgang. Hij was rood maar niet overweldigend rood waar wij op gehoopt hadden. Waarschijnlijk moeten er dan wat wolken hangen en die zijn er tot nu toe nog niet zoveel. Om 7:30 zaten we weer op de weg. Het was zondag en dat was te merken. Geen kip te zien. Wel veel dode kangoeroes. De eerste plaats die er volgens de borden veelbelovend uitzag heette Kookynie. Het bleek een vervallen hotel, een leegstaand in ongebruik geraakt motel en een hele boel rommel te zijn. Er was ook geen levende ziel te bekennen maar dat is niet erg vreemd voor negenen op zondag. Dus door naar Leonora. Dit was wel een vriendelijk plaatsje met twee benzinepompen. Bij de een gingen wij tanken om bij de andere koffie te gaan drinken. Dat was een verkeerde keuze. De eerste was geen Shell maar had een leuke koffiezit. De andere was een Shell-pomp maar had geen koffiezit. Wel een vriendelijke Frank die ons een kopje oploskoffie aanbood. Om toch nog maar wat uit te geven kochten wij zo'n echte eerlijke Aussie pie. Ed schrokte die met genoeg naar binnen maar Tiny zat wat met lange tanden te eten en Ed kreeg nog een helft. Eigenlijk zijn ze ook niet om te eten maar weggooien is ook zonde. Dat was Leonora. Op weg naar Leinster een km of honderd naar het noorden. Maar wij zagen een "dirt road", The old Agnew road, die er ook wel aanlokkelijk uitzag. Het was een soort A2 qua breedte maar dan van rood zand en in die 100 km helemaal voor ons alleen. Onder weg vaak gestopt om mooie plaatjes te schieten. Tegen het einde zagen wij een bord Pinnacles 20 km. Nu waren wij niet gek en wisten wij ook wel dat het niet de echte Pinnacles waren maar wij zijn nieuwsgierig. Na 500 meter begon Ed eindelijk profijt van zijn 4WD-lessen te krijgen. Mul zand. Met brullende motor in zijn 1 door het zand geploegd. Dat hadden wij gehaald. Toen kwamen er gemene bobbels op de weg. Ook daar doorheen gehobbeld. Toen een stuk prachtige weg. Maar opeens weer van die stukken waar je dan voorstaat en denkt; Is dit wel verstandig? Een rivierbedding, droog dat wel, maar toch. En dan opeens Emoës. Tiny in opperste staat van opwindning. Net op tijd nog een Emoe op de gevoelige CCD weten te krijgen. De tweede foto's zie je nog wel Emoe maar dan met je zoeken. Een succesje. Na nog wat mooie stukje natuur en veel planten in bloei naderden wij Homestead Pinnacles. Een boerderij met een hoge mast en een watertank. Zo'n beetje alles om te overleven ver van de weg. Geen mens te zien terwijl wij er toch wel twee keer doorheen gereden waren naar de goede weg. Eerst omdat wij de verkeerde weg hadden genomen en daarna weer er doorheen terug. De rest van de weg was onberispelijk glad waar wij een monitor tegenkwamen. Dit is een soort grote hagedis of een kleine varaan het is maar hoe je het bekijkt. Een meter lang en niet onvriendelijk maar ook niet erg van ons gediend. Later hoorden wij waarom. Aboriginals halen met een stok de maag door de bek uit het beest en stoven hem dan in een hete stoof onder de grond.

Wij kwamen aan het einde van de weg aan in Leinster, een goudmijnplaatsje wat bestond uit prefab-huizen. De reden was dat de plaats regelmatig met de mijn verplaatste. Het zag er allemaal vrij nieuw uit. Op de camping hadden wij snel contact met de burens. David en Heather Morgan waren net zoals de rest van de camping goudzoekers. Een groot gedeelte professioneel maar in onze hoek in caravans en vouwwagens de amateurs met metaaldetectoren. David en Heather lieten ons trots hun nuggets, goudklompjes, zien. Ze vinden er gemiddeld één per week van zo'n 200 -500 dollar waarde. Een andere buurman had er in Victoria één gevonden van 105 ounces en dat is zo'n 300 gram á \$50 per gram.

Die avond gingen wij met ze uit eten in de miners eetzaal waar je voor 11 Dollar zoveel eten mocht scheppen als je wilde, alles was er, brood, warm eten, toetjes, noem maar op en het was allemaal smakelijk bereid eten.

Aan het einde van de avond de adressen uitgewisseld en beloofd om te mailen.

Maandag, 15 mei 2006

Om zes uur gingen allerlei alarmen af, de IPAC en de telefoon. En het lukte om op te staan. Afscheid genomen van de goudzoekers en als eerste op weg. Tomtom had even beeld van Leinster er zei linksaf na 50 meter. Dat had Tomtom goed fout bleek toen we na een kilometer of tien een mijn inreden. Weer terug. En wederom op weg naar Wiluna over een asfaltweg. De weg lag bezaaid met kangoeroelijken zodat er veel roofvogels te zien waren die zich daar te goed aan deden. Onderweg een kopje koffie gedronken op een parkeerplaats waar Ed een *Latrodectus variolus*? vond en een Miturga ving. Zeker een mooie vangst. Verder geen goud of diamanten bij de parkeerplaats te vinden. Zo'n 150-200 km na Leinster lag Wiluna. Een desolate plaats met een desolate benzinepomp en een winkel. Het was wel het beginpunt van de Gunbarrel highway en onze dirt road "Wiluna North road". Het was even zoeken maar de enige en laatste persoon die wij tegen kwamen op deze 200 km lange weg was een joggende man die ons de juiste weg bevestigde. Het was een prachtroute waar na een derde van de afstand de beroemde Canning stock route begon die naar Darwin loopt (1900 km). Onderweg regelmatig gestopt om steentjes en goudklompjes te zoeken.

Na zo'n 150 km kwamen we weer op de geasfalteerde weg uit. Even naar rechts en nog eens 100 km naar Kumarina road house. Het was 16:30 en dus bijna donker. De road house werd gerund door een gezette mijnheer met spillebeentjes en met grote bril, wat nog veel Australiërs hebben, en zijn wat kleine, schriel uitgevallen, vrouw die de friet/hamburgertent bestierde. De hele road house was rommelig en hing met touwtjes aan elkaar maar toch redelijk netjes. Er zat een witte papegaai die hard schreeuwde toen ik voorbij liep. Ik had hem niet gezien en schrok mij rot. Toen ik hem bestraffend toesprak zei hij ineens, "scratch me" en duwde zijn kop tegen het draad en liet zich krauwelen. Als je stopte riep hij weer "scratch me". De vrouwen-WC bevatte een mededeling om toch wat te bestellen om de roadhouse een kans van overleven te geven. Wij dus uiteten. Een hamburger with the lot, wat betekent met allerlei extra's erop zoals een ei, bacon en rode biet, en een bakje friet. Na een minuut of 15 werd dat geserveerd waarna het smullen begon. Naast onze zat een Aussie, met grote bril, zijn hamburger te verorberen en toen ik vroeg of hij verder ging beaamde hij dat en zei dat hij nog wel een uurtje of zes doorging. Jammer genoeg ben ik vergeten te vragen waarheen. Die avond genoten van een prachtige heldere sterrenhemel. De hemel was pikzwart en de melkweg was goed te zien. Vallende sterren zijn er ook zat in deze tijd van het jaar maar je krijgt er zo'n stijve nek van. Jammer genoeg scheen er een enorme felle oranje lamp op de auto zodat wij niet van de hemel konden genieten vanuit ons stoeltje.

Van de buurman kregen wij nog een toeristisch blaadje van de buurt zodat wij nog wat te lezen hadden in bed. Omdat ik nu boven sliep was dat een hele toestand om dat te lezen in die 30 cm hoofdruimte die je boven hebt.

Dinsdag, 16 mei 2006

Weer om een uur of zes op en om 7 uur op de weg. Op naar Newman zo'n 200 km verder op. Omdat we daar om een uur of elf zouden zijn besloten wij de Jigalong mission road te nemen. Die was maar 200 km zodat de tocht wat langer zou duren. Het bordje dat de weg zou moeten aanwijzen was afgebroken. De GPS gaf ook wat anders aan dan de kaart die in minuten gaat en de GPS in 1/100 van graden. Maar het moest de goede zijn. Wij erop. Al snel werd de weg smaller en ruiger en na een kilometer of 50 begon er gras op de weg te groeien en de bandensporen van vorige auto's werden minder en waren er opeens niet meer. Maar de richting zo'n 45 graden Noord Oost waren toch juist. Na zo'm 115 km door de prachtige natuur te zijn gehobbeld zagen wij een mast die vast het Mundwindi aboriginal community moest zijn, geen borden, geen mensen, niets. Wij gingen door want terug ga je niet meer na 120 km. Het gras werd hoger, de weg smaller maar wij kregen gezelschap van dromedaris sporen? Van die 20 cm ovale afdrukken in het zand en het leken er twee te zijn. Kilometers lang zagen wij de sporen lopen. De bandensporen die ineens weer te zien waren na de community verdwenen ook weer en de weg hield op! Nou ja hield op een droge bedding van 50 cm diep met een bocht er in. Mijn 4W-cursus kwam te pas. In zijn low range gearing in de eerste versnelling, Tiny vooruit gestuurd, zoals dat hoort, en stationair de auto door het onheil laten gaan. Het lukte! Aan de andere kant. Na 15 km een wegverzakking. Wij konden nog net langs een boom schuren en kwamen er langs. Daarna nog meer beddingen doorkruist en na lange tijd kwam eindelijk de bocht naar links, naar het Westen. Nu wisten wij zeker dat het de goede weg was. De weg werd dan weer breed maar even zo snel weer een onooglijk smal zandpad met fijn zand of ribbels in de weg. Je vullingen vielen zowat je mond uit. Toe kwamen de mijnen. De weg werd breder dan de A2 en wij reden zeker 40 km met 80 km/uur langs de mijnbouwterreinen. Tomtom kon weer aan en na 15 km kwam Newman in zicht. In een hypermoderne hypermart water en brood gekocht en naar de camping. Dat bleek een mijnwerkersdorpje te zijn. De hele avond reden en 4-WD-auto's en trucks over het terrein met mannen die kwamen slapen of aan het werk gingen. En wie zagen wij ook? Onze man van de Ausdrill waarmee wij de 4WD-cursus met Steve hadden gedaan. Wat kan de wereld toch klein zijn. Hij stopte en na een kort gesprek en "See you" nam hij weer afscheid. Tegen het donker, dus om 16:30 trok Tiny weer haar renspullen aan bond de hardloop-GPS om en ging nu 3 min hard, 2 min wandelpas lopen. Na 31 minuten met een gemiddelde snelheid van 7.9 km/uur en 4.0 km afstand was ze weer terug en had ik net mijn biertje op. Die avond een bakje Griekse sla met als toetje yoghurt met noten voor Ed en met Bran voor Tiny.

Woensdag 17 mei 2006

Om zes uur ging de telefoonweker weer af maar echt nodig was dit deze keer niet. De mijngravers waren al een tijdje druk bezig om met de Diesel 4WD auto's over het terrein naar het werk te rijden. Na een ontbijt en koffie de weg op richting Tom Price. Wij besloten dit keer om geen dirt road te nemen. Het werd wat heuvelachtig en bij heuvels beginnen dit soort wegen op wasborden te lijken en dat rijdt niet prettig. Onderweg nog gestopt bij een parkeerplaats waar Ed een Huntsman en waarschijnlijk een *Miturga lineata* gefotografeerd heeft. Ed vond de spinnen te groot en te algemeen om ze in de alcohol te gooien. Voor twaalfen zagen wij al de bordjes: Karijini national park. Wij hadden het geluk om bij het bezoekerscentrum splinter nieuwe juffrouwen te hebben die niets wisten en nog alles moesten uitvinden. Naast ons een ongeduldig Duits echtpaar uit Hamburg waarmee wij een praatje maakten. Voor 22 Dollar mochten wij het park een maand lang bezoeken. Buiten zat een heuse Red Back!. Gefotografeerd natuurlijk. Darna op weg naar de camping bij de Dale Gorge. Na betaling van weer 10 Dollar mochten wij er een nacht op staan. Een beetje kale bedoeling met lage bladerloze boompjes midden in de zon. Na een half uur maar de boel weer ingepakt en besloten om de Gorge in te wandelen. Het was een prachtige gorge met al die rode stenen. Beneden was er veel leistein wat prachtige vlakke blokken veroorzaakte. Na een uur in de Gorge waren wij aan de anderen kant. Het water stond nog erg hoog want het had onlangs geweldig geregend. Dat bleek ook wel aan de begroeiing overall. De spinifex was prachtig groen. Het prikt ook heel gemeen. Veel bloeiende planten, maar dat geldt voor de hele vakantie tot nu toe. Veel groen en bloei. Tegen het einde kwamen we de Duitsers tegen. "Na endlich" zei ik als grapje tegen ze, waarop zij beloofden om morgen op tijd bij de volgende attractie te zijn. Wij zullen zien.

De gorge aan het einde weer uitgeklimmen en naar de auto terug gelopen. Het laatste kwartier begon erg zwaar te worden want eenmaal uit de gorge was het erg warm in de knallende zon. Uitgedroogd kwamen wij bij de auto weer terug waar we een liter de man zeker opdronken.

Tiny ging het hoorspel Apollo 21 luisteren en Ed als zijn gevangen spinnen nog eens goed fotograferen. Daarna penne met macaroniprut en een kopje koffie toe onder een prachtige sterrenhemel.

Donderdag, 18 mei 2006

Die nacht af en toe waker geworden door de huilende dingo's. Het was net of je in een cowbowfilm lag te slapen.

Na een knallend ontbijt van een boterham met ham en kaas op weg naar de volgende gorge. De Kalamina Gorge. Na een korte wandeling waren wij bij de waterval waar twee leeftijdsgenoten de overkant aan het beklimmen waren. Daarna een km of dertig verder op naar de Joffrey falls. Een indrukwekkend amfitheater zoals het onschreven is. Vanaf de bovenkant van de falls nog een paar foto's gemaakt. Dit keer ha ik de camera in de auto gelaten en dat was stom. Er zaten daar erg donkere Argiopes die gelukkig met de kleine camera er nog goed opkwamen. Toen waren we de gorges zat en gingen wij bij Mt Bruce kijken. De hoogste top van Western Australië. Ik was in de veronderstelling dat je helemaal naar de top kon rijden maar dat was onjuist. Wandelen. Na een paar honderd meter kon je de mijnen en de 2 km lange treinen in de vlakte zien. Nog wat Mt Bruce beklommen bij plus 30 graden Celsius maar halverwege weer omgedraaid. Het werd tijd om naar Tom Price te gaan. De hoogst gelegen stad van Australië en ook nog de tidiest in 2005. Daarna hebben ze de tidyness aardig laten versloffen want ik vond het een rommeltje. Een aardige entree maar het winkelcentrum was weer echt Australisch rommelig. In een door Chinese juffrouwen gerunde snackbar wat gegeten en een kop koffie gedronken. Toen winkelen en daarna naar de camping. De camping was goed geoutilleerd en niet onprettig. Opeens kwamen de Nederlanders met het brakende jongetje uit Perth de camping oprijen. Zijn waren via de kust omhoog gekomen en gingen morgen naar het Karinipark. Verder lekker gerelaxt en de restjes macaroni opgegeten.

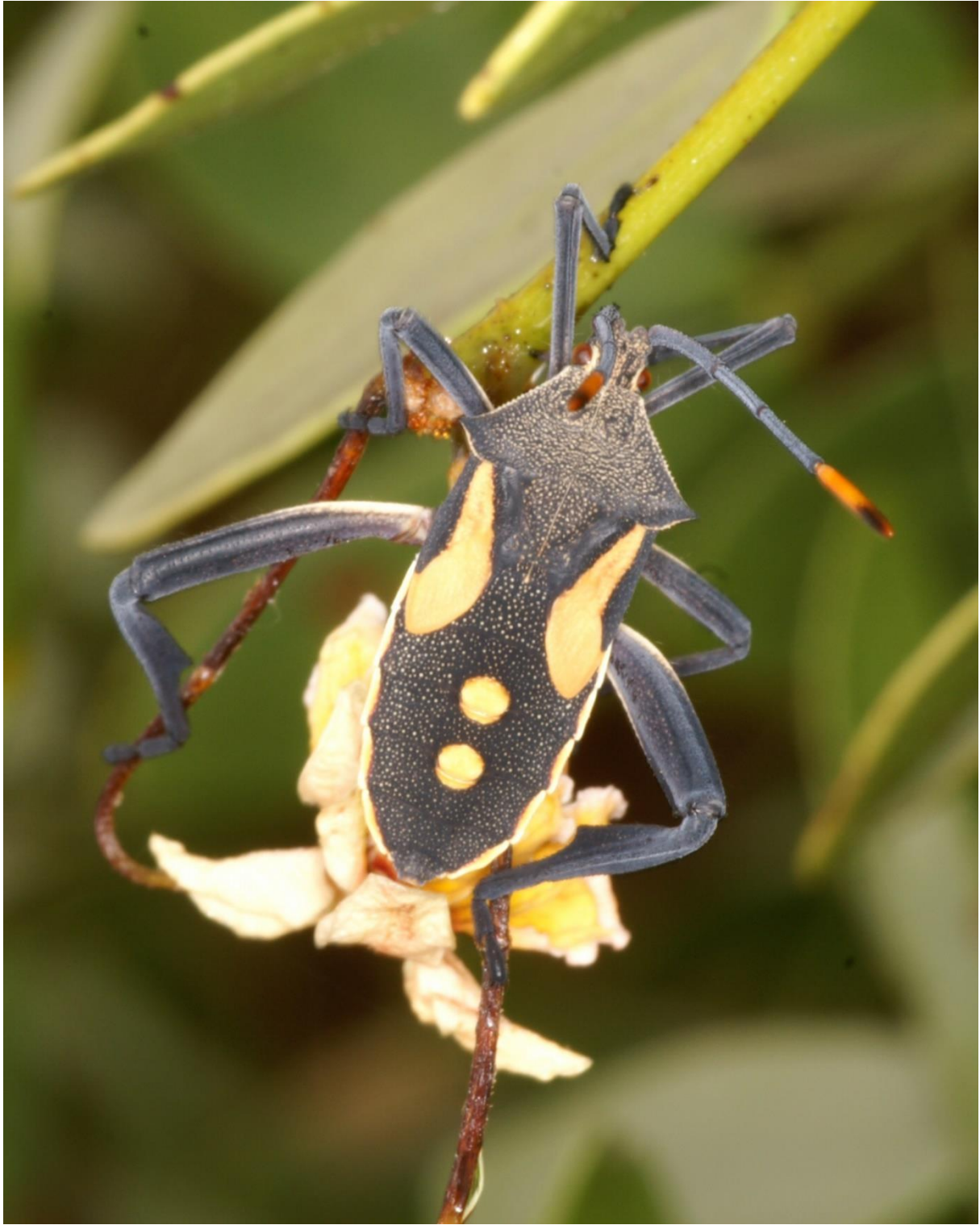

Vrijdag 19 mei 2006

Het was rustdag en dat hebben wij gedaan. In de ochtend nog even boodschappen gedaan. Ed heeft in die dag drie pakjes zakdoeken versnoten want de airco in de auto doet hem geen goed. Tiny lag heerlijk Apollo 21 te luisteren en deed in de tussentijd de was. Voor het eten rende zij nog even 4.2 km met een gemiddelde van 7.6 km/h maar nu 5 minuten rennen en maar 2 minuten lopen. Ik zag nog een auto de camping opkomen met op zijn nummerplaat de tidiest town in ..., ben ik vergeten, maar er is vast een tidiest town competition hier in Western Australië. Toen het donker werd de biefstukken gebakken en met sla verorberd. En nu maar hopen dat wij geen Ross disease hebben opgelopen want het miegelt hier van de muggen.

Zaterdag, 20 mei 2006

Na het ontbijt, ei met ham en kaas, de auto ingepakt en om acht uur weer de weg op naar Wittenoom. Een plaats waar ze blauwe asbest dolven. Toen bekend werd dat het spul kankerverwekkend was werd de plaats letterlijk en figuurlijk van de aardbodem verwijderd op 17 mensen na. Die wilden niet weg en leven nu nog gelukkig maar voor hoe lang? De plaats was werkelijk voor een groot deel verwijderd maar de straten lagen er nog wel en hier en daar stond er een huis aan een straat. Na deze bezichtiging op weg naar Roebourne via de Roebourne –Wittenoom weg. 350 km dirt road met heel veel rivieren te nemen. Het landschap was prachtig en vernaderde regelmatig van helemaal leeg, naar begroeid en dan weer heuvelig. Om een uur of drie kwamen wij bij ons doel halverwege de weg, Mt Florence station. Een boerderij wat zij hier station noemen die een camping met groen gras en warme douches aanbood. 50 km voor de camping stond al het eerste met de hand beschilderde bord. Een prachtplek maar wel veel vliegen en later muggen. De boerin was erg vriendelijk en vroeg 15 Dollar voor de service. Zij vertelde dat zij 5000 koeien hadden. Zij hadden alles, TV, internet, telefoon. En eenzaam? Nee, hoor er was de hele dag wat te doen en twee keer per maand ging zij naar Tom Price om inkopen te doen. Lekker de avond afgewacht in een stoeltje en een boek en toen sterren gekeken. Het eten was simpel, noedelsoep uit een oplosbakje en yoghurt met bran of iets dergelijks. Ineens kwam er een auto en er stapte vier jongeren uit. Daar ging onze mooie stille lege plek. Zij vielen gelukkig mee en gingen snel en zachtjes op tijd naar bed.

Zondag, 21 mei 2006.

Het stormde fors die nacht maar de ochtend was weer rustig met een prachtige zonsopgang. Gebakken eitje en om half negen weer de stofweg op. Wij hadden nog een kaartje voor Millstream park en daar kwamen wij langs. Wij zouden doorsteken naar Pannawonica maar dat werd ons door de neus geboord want de Fortescue rivier was te onstuimig om door te steken waarschuwde een bord aan het begin van de Millstream-Pannawonicaweg. Toen maar via Python Pool, een waterval met een pool met veel Aussie dagjesmensen, naar Roebourne. Dat was maar 250 km om of zoiets. De Roebourne –Wittenoom weg was de mooiste weg van de vakantie denken wij nu, met zeker een negen als cijfer. Wat een landschappen en afwisselingen! Onderweg heel veel waterpassages doorgestoken. Toen wij op een gegeven

moment uitstapten hoorde ik een enorm gesis. Een leuke band! Nee nog erger, de gastank stond te sissen. Door het gehobbel had de gasslang de hoofdkraan weten open te trekken. Gelukkig was hij nog niet leeg en zat er aan het geklots te voelen nog wel wat in. In Roebourne bij de benzinepomp patat met gefrituurde maisrolls gegeten. Dat was meteen een volledige maaltijd. Roebourne was een gekke plaats met een stenen 19de eeuwse gebouwen wat de Information in zat. Verder wat straten met huizen en alles dicht en met hekken afgesloten. Om een uur of twee kwamen wij in Karratha aan waar wij de Coles bezochten die om twee uur ook dicht ging. Wij konden nog wel rustig winkelen maar moesten wel de vier broodjes uit de vuilniszak, het was “waste”, kopen voor 2 Dollar. Maar wij hadden tenminste broodjes. Daarna naar de camping. Een grote Big4 met de toepasselijke naam; Pilbarra Holiday park, zo heet deze streek. Een park vol met Aussies die allemaal aan het barbecuen waren of met boten op de trailer weer thuiskwamen. Bij de afwas nog iemand gesproken uit Wagga wagga die 6 maanden rond trok en de Canning stock route ook nog ging doen. Ik ving ook nog een goudzoekersverhaal op van twee anderen die daar stonden te barbecuen. Ze zoeken wat goud hier. Vreemd genoeg ging de zon hier om 6 uur onder terwijl dat toch steeds om half zes was. Verder is het hier erg warm in de avond en er zijn geen eens muggen alleen maar krekels.

Maandag, 22 mei 2006.

Zoals nu al heel gewoon is om iets na zessen opgestaan. Dat doen denk ik heel veel Aussies want er liep al van alles in ochtendjassen, roze en licht blauw is de favoriete kleur, rond op de camping. De spullen waren snel gepakt. Omdat het nog zo heel vroeg was eerst naar Dampier gereden om de zoutbergen te zien en de grote ertsoverslaghavens. In Dampier kennen zij zelfs flats. Is dat land zo enorm groot en dat bouwen ze flats. Misschien houden die inwoners niet van een tuin. Dat is toch het grote voordeel van een flat, geen tuin. Na de zoutberg, de ertshaven en de flats aanschouwt te hebben gingen wij weer terug naar Karratha om inkopen te doen. Eerst diesel en gas. Het tankstation verkocht geen gas! Had ik eerst er voor \$140 dollar diesel ingegooit maar die gasflessen buiten waren om te ruilen en vullen konden zij niet. Maar de bediende was erg aardig en verwees ons naar de hardware store. Daar werd hij weer voor \$13 gevuld en konden wij de Coles bezoeken voor de inkopen. Dat moest voor een paar dagen want de keuze was op Mt Augustus gevallen en geen Exmouth, geen kust. Het werd een lange weg. Met 100 km/uur de North-Weat coastal hwy overgeknald tot de Nanutarra Roadhouse. Een in now where gelegen station wat er nogal desolaat uitzag in de windkracht 7 die toen woei. Enorme wolken stof, auto's die tankten, een bus vol backpackers die over de premises banjerde. De eigenaar zocht een elektricien want de bedrading moest vervangen worden. Volgens hem regende het in het noorden omdat het zo hard waaide. Na twee blikjes bier á \$6 per stuk, twee kopje oploskoffie, zelf maken, en home-baked cake gekocht te hebben even genoten van het stilstaan. De weg vervolgd naar Nyang station. Dit lang 20 km van de weg en werd bewoond door een echtpaar met nog één zoon. De oudste dochter was al bij opa en oma in de buurt van Perth om daar naar school te gaan. Wij werden hartelijk ontvangen door de vrouw des huizes. Wij werden door het huis geleidt en kregen te zien hoe de zoon studeerde, die had zijn eigen satelliet-internetverbinding van school gekregen. Wij vroegen haar natuurlijk hoe het leven hier was en dat was als voornaamste taak zorgen dat de 1000 koeien die ze hadden water kregen. Hekken repareren en de watertroggen schoonmaken.

De dochter hield van paarden en reed ze veel, haar man gebruikte liever de motor en zij reed met een van de vele 4WD van minimaal 10 jaar oud. In de schuur stond de vrij nieuwe 4WD om op de weg mee te rijden. Het zag er allemaal helemaal niet verkeerd uit Die avond chili con carne gegeten, een behangselplak 4 maaltijd en die avond twee dog-owls gehoord die tegen elkaar aan het blaffen waren.

Dinsdag 23 mei 2006.

Die ochtend was het een heerlijk opstaan. Overal budgies, kanaries, in de bomen, aalscholvers, een blue winged kakkooburra en nog wat spul. Toen wij na negenen nog even gedag gingen zeggen raakten wij weer aan de praat. Toen ik zei dat ik spinnen fotografeerde werd het huis omgedraaid om de Red back en de Wolfie (*Miturga lineata*) te zoeken. Het huis zat vol met spinnen en er liep zelfs een web van een fles schoonmaakmiddel naar het plafond. Zij had geen last van smetvrees. Wij kregen ook nog vijzels van Aboriginals te zien. Die had zij op het land gevonden. Er was er één bij met bijpassen maalsteen die prachtig in de holte van de vijzel paste. Afscheid genomen van de Galah met gebroken vleugel, de jonge hond, de katten, de vrouw des huizes en zoonlief en weer op weg.

De weg naar Mt Augustus was vrij relaxed. Wel de diepste watercrossing tot nu toe van de vakantie genomen van wel 40 cm diep. Het water kwam de auto niet in maar zal net onder de deur hebben gestaan. Onderweg bijna vier wilde ezels doodgereden, een dolle Emoe gefilmd en gefotografeerd en wat kangoeroes gezien. Cobra station zag er leuk en relaxed uit maar wij besloten om toch maar naar Mt Augustus door te rijden omdat je daar kon wandelen. Twee nachten in een huisje was hier \$300 ipv de \$180 in Cobra St, dus dan toch maar weer kamperen, maar dat wel uiteten. Toen wij aankwamen stond Vivaldi op oorlogssterkte bij de burens. Ik was in een humeurige stemming omdat de rit wat te lang was geworden en was al op zoek naar mijn krik om het lawaai te doen stoppen. Tiny zag de bui al hangen en vroeg vriendelijk aan de buurman of het wat zachter kon. Een half uur later kwam de buurvrouw zich verontschuldigen. Ze hadden de hele dag alleen gestaan en ze hadden niet door dat wij aangekomen waren. Daarna een beetje met de burens gepraat en de gevolgde routes uitgewisseld, want dat is hier wel een beetje de gewoonte. Een buurman leek op Walter Matthau maar hij was een farmer uit de buurt van Adelaide die met zijn broer of zus aan het aan het toeren waren. Het andere koppel, van de Vivaldimuziek, was in een normale auto en hadden een leuke band gekregen. Zij durfden niet meer verder voordat de band gerepareerd was. De mixed grill met vegies ging om half zeven niet dor omdat de vegies nog niet gekookt waren. Dan maar ham- en steakburger.

De omgeving had zwaar te lijden gehad onder de laatste cycloon met behorende regens. De camping had onder water gestaan en de wegen waren niet erg in topconditie.

Met twee biertjes op was het lekker slapen.

Woensdag 24 mei 2006.

Het was 6:15 en wij gingen het heuveltje Mt Augustus beklimmen. De heuvel is 1100 meter hoog en wij zitten hier op 400 meter dus een eitje van 700 meter. De tocht begon met de Gullie route, dat was de rivier naar beneden die een enorme hoeveelheid keien had achtergelaten. Het was een geklim en geklauter van jewelste. In het begin meteen een wolfsspin op het water. Ik had geen potjes en geen GPS mee want ik had er niet veel fiducia in dat er überhaupt één spin was. Wel het hele fototoestel met santenkraam van 3.5 kg, dus de spin toch maar gefotografeerd. Maar het was geen doen met de 2.5 kg fototoestel in de ene hand en de rotsblokken en wateroversteekjes met één vrije hand, dus moest alles weer in de tas.

Na een uur ploeteren waren wij bij de junction. Nu het steile stuk. Een uur later en bijna aan het einde van het steile stuk kwamen wij de vier jongens op de terugweg tegen die een half uur eerder dan wij van de camping vertrokken waren. Het was nog 40 minuten naar de top zeiden zij. Het laatste stuk werd behoorlijk zwaar hoewel het redelijk vlak was maar niet aldoor. Na drie uur zaten wij boven op de top van 1100 meter boven zeeniveau. De afdaling ging zonder vallen over de Rangerroute en ik was blij dat we weer de auto zagen staan vijf en een halve uur na vertrek.

Via de andere weg om de berg weer terug naar de camping. Dat begon meteen met een stuk mul zand, daarna een paar gaten in de weg waar een 4WD-bestuurder niet in wil komen en een sloot, maar de Toyota V6 4.2 liter motor met twee maal 90 liter dieseltanks wist zich er brullend doorheen te werken. Op het laatste stuk hogesnelheidsweg voor de camping was het bijna met de Toyota gedaan omdat de weg onverwachts overging in mul zand, net toen het snelheidsrecord rode weg rijden gebroken dreigde te worden. De bijrijdster hing aan de dashbordstang en gemaande het record maar te vergeten. Met rustige tred reden wij de camping weer op.

Daar waren net nieuwe burens aangekomen. Een rural fire brigademan van Frasier-eiland en even later iemand uit NSW. De routes weer uitgewisseld. Toen kwamen de dikke mijnheer en zijn vrouw uit de ijscowagen langslopen. Het bleken Duitsers uit Frankfurt die al een jaar onderweg waren en een 4WD-truck hadden omgebouwd als camper. Wij mochten binnen kijken en het was zeker een comfortabel hok wat, omdat het een grote koelbox die op een truck gezet was, lekker koel van binnen bleef. Wat geklept over de routes maar geen adressen uitgewisseld.

Die avond bij de fire brigade man en zijn vrouw, hij met wijn, wij met zijn drieën met koffie en een koekje. Hij was een ex-luchtmachtelektricien die de tweede helft van zijn carrière bij de Australische FDA heeft gewerkt. Dat bleek omdat hij goed op de hoogte was van bloedtransfusie en zijn producten.

Donderdag 25 mei 2006.

Ontbijt op en de buren goedendag gezegd. Wij kregen nog wat fruttips voor Carnavon van de buurvrouw mee en toe wij wegreden nog twee bananen voor onderweg. Het was een lieve vrouw. Onderweg veel sceneries gefotografeerd. Er was een mini Ayers rock van 30 bij 10 meter en 5 meter hoog vanwaar je Mt Augustus nog kon zien. Volgens de GPS lag de berg 90 km weg. Toen wij bij de mica opgraafplaats naar stenen en mica zochten hoorden wij een aanzwellend gebrom achter de horizon. Het werd luider en luider en ja hoor een enorme buik in een ijscotruck kwam voorbij gedenderd. Zwaaien natuurlijk naar Dieter Wolff en zijn vrouw die wij vlak voor Gascoyne junction bijna weer inhaalden. Dat was weer 300 km. Wij bleven daar op de camping en zij reden door. De bijbehorende plaats bestond uit een dwarsstraat met zes huizen waarin in één natuurlijk motorcrossende jongeren woonden. Gelukkig hadden zij geen licht op hun motors zodat het lawaai tegen het donker ophield. Tiny ging, ondanks de spierpijn van de bergbeklimming, toch nog hardlopen en bleef zo lang weg dat ik mij zorgen begon te maken. Maar na 50 minuten kwam zij dan toch aangesneld. De camping was een opslagplaats voor wegwerkmachines en wegwerkmensen zoals aan het einde van de dag bleek. Er woonden ook nog twee jonge dikke waggelende, in afkledende kleding, met slonzig haar, wonende vrouwen.

Toen hun bijbehorende echtgenotes thuiskwamen gingen die nog 45 minuten aan een wrak van een Volkswagen kever schuren voordat het donker werd. De overige mannen hadden een boomstronk in de truck aangevoerd die zij in brand staken. Even later gevolgd door de lucht van verschroeid vlees en het geklik van openende blikjes bier en veel wah, wah wah, wat Australisch met een accent is.

Wij verzwolgen een halve worst en goten daarna wat heet water bij de noodlesoep. Jummie. Alhoewel Tiny misselijk was geworden van de soep of de worst of de combinatie wist zij toch met 4 tegen 1 voor te komen met klaverjassen. Ik trok mij daarna stil terug op de bovenste verdieping van de auto en las nog wat in "Out of control" van Kevin Kelly. Omdat de ruimte van 25 cm vrij krap is was het lezen van een boek een vermoeiende kwestie. Bij elke bladzijden moest ik op de andere zijde gaan liggen op licht te krijgen. Na 15 bladzijden lag dan het hele bed overhoop en viel ik uitgeput in slaap.

Vrijdag 26 mei 2006.

De wegwerkers hadden niet veel manieren. Om half zes begon de eerste te lopen en boerde. De tweede liet een enorme wind naast de auto en aangezien het raampje naast mijn hoofd openstond was dat niet fris. De derde of de tweede die terugkwam van het washok produceerde een enorme rochel en spuwde die hoop ik ver weg van de auto.

Toen ik om half zeven mijn tanden ging poetsen lagen er twee in een spaakzak naast de washokjes. Dronken? Of gewoon geen geld voor een caravan.

Naat alle vrachtwagens, auto's en bulldozers op het terrein warm gelopen waren werd het ineens stil en waren ze allemaal weg uitgezonderd de twee in de slaapzak en de twee dikke jonge vrouwen die nog in bed lagen.

De weg was weer asfalt, een tijdje, daarna werd hij verschrikkelijk slecht. De wegwerkers hadden nog werk zat bleek. Zij waren een km of dertig verder op bezig. Daarna werd de weg weer een groot wasbord. Waarom zij middenin bezig waren weet ik niet. Misschien was dat stuk wel enorm slecht. En ik weet het nu. Op zandwegen kunnen banden ook piepen als je hard remt. De weg was ook weer bezaaid met kangoeroelijken en roofvogels en roofvogellijken die te laat waren opgevlagen. Onderweg een paar keer gestopt voor wat mooie kiekjes. Een kilometer of 20 voor Carnavon bij rock pool een korte pauze gehouden. In de rivier lag een rotspartij die vrij diep was want er stond water in en je kon de bodem niet zien. Omdat er vis in zwom leek het er op dat dit niet droog kwam te staan. Een mooi plekje. Toen de zandweg ophield stond de dagteller op 910 km en de subtank was nog voor de helft vol. Er ging 95 liter Shell diesel in de tanks. In Mt Augustus had ik er 25 liter voor de zekerheid in laten gooien zodat de auto toch netjes 1:7.5 had gelopen. In de suburbs van Carnavon nog de schotelantennebezocht die de Apolloreizen naar de maan ondersteunde als de USA aan de verkeerde kant lag om het zelf de communicatie met de Apollo te onderhouden. De film The Dish is niet hier gemaakt maar het verhaal gaat wel over deze schotel.

Carnavon is een modern leuk plaatsje. Zij hebben vast een termietenplaag meegemaakt want er is nagenoeg niets meer van hout. Het is allemaal van steen, beton of zink.

Wij boekten een motel voor \$90 om eens luxe te doen. Het motel en de plaats ligt aan de monding van de inmiddels brede Gascoyne river. Na een bezichtiging van de 20 winkels en zoektocht naar de verdwenen tweede hands boekenzaak (volgens Lonely planet is er één) een tukje gedaan en daarna de inkopen voor morgen gehaald. Kaas, ham, brood en tomaten. Wij hebben nog tonijn voor twee macaronimaaltijden. De reservevoorraden voor het geval wij pech zouden krijgen. Die moeten natuurlijk op.

Tegen vijven waren wij weer terug en konden wij Aussie-TV gaan kijken. Er was een Engelse crimi met een goede plot. Daarna was het half acht en konden wij gaan uiteten. In het ho/motol zou die avond livemuziek zijn en de barzijde liep al aardig vol. Een XXXX-bier (four eks) voor Ed en een glas wijn voor Tiny als aperitief. De eetstent was ook vol, een kwartier nadat wij plaats hadden genomen. Ik een bestelde een Portlandbiefstuk, zoals alle mannen hier, met een Red Back bier en Tiny de zeefruitsalade. Veel dames hadden geen bierstuk maar iets anders en later had het oververhitte zwarte potje met veel knoflook en waarschijnlijk garnalen of krab daarin de voorkeur van dames. Het was levensgevaarlijk serveren en ik stond doodsangsten uit toen er over mijn hoofd achter mij één geserveerd werd. Een kaas-hazelnootcake met koffie toe. Die nacht waardeloos in het te zachte bed en de te warme kamer geslapen.

Zaterdag 27 Mei 2006.

Vroeg op en op weg naar de blow holes een km of 80 naar het noorden het schiereiland op. Langs Lake McLeod wat een natuurreservaat schijnt te zijn de bocht om en daar waren zijn. Het weer was rustig en de blowholes ook. Geen spectaculaire geisers van tientallen meters hoog maar een meer een toilet in het souterrain van een Amsterdams grachtenpand na en zware regenbui. De vissers vingen een Wahwahwah wat Australisch is voor een blauwe vis met de vinnen van een tonijn en 30 cm groot. Zij waren er erg blij mee. Daarna weer 80 km terug en door naar Wooramel benzinestation voor een waanzinnig hete zelfgemaakte pie. De inhoud was wel lekker maar het kokendhete spul liep uit de pie over je lippen en handen. De koffie was oploskoffie, zelf te zetten. 4 dollar armer en wat blaren rijker vervolgden wij de weg naar Overlander benzinestation. De bijbehorende overnachtingplaats was van dien aard dat het bordje Stromatelites aan de overkant van de weg mij aan het verhaal van Bill Bryson deed herinneren. Vijfenveertig km verder lag Hamelin pool station en de bijbehorende camping wat vroeger een telegraafstation was geweest. Wij hadden die dag wel weer een kleine 500 km gereden.

De ontvangst was vriendelijk door, later bleek, Klaus. Hij trok Australië door en nam overal voor een paar maanden werk aan. Ik kreeg die avond nog het telefoonnummer van zijn neef Ian die met de Nederlandse Mellanie onlangs getrouwd was en nu samen op een farm ten noorden van Perth woont.

Macaroni van vers spul en tonijn gemaakt en wat muziek in het donker geluisterd tijdens het lezen onder de TL-lamp buiten. Af en toen werd ik beschoten door enorme sprinkhanen die de lamp wilden bespringen maar dan op mij sprongen.

Zondag 28 Mei 2006.

Wij besloten die dag te blijven. Gebakken eitje als ontbijt en daarna naar de stromatolites. Na eerst derrie te heen gefotografeerd in de veronderstelling dat dit dan de stromatolites moesten zijn later de echte gezien met allerlei leuke onderhoudende teksten op bordjes en een looppad over het water over allerlei stromatolites verschijningen. Tiny zag ze zuurstof maken. Daarna wat wilde geiten en kangoeroes gezien. Terug bij de auto lekker gaan relaxen. Het wemelde van de dagjesmensen. Waar die allemaal vandaan kwamen was een raadsel want wij zaten toch honderden kilometers van wat bewoond af. Na een kwartier relaxen de camera gepakt en een red-back vrouw en man! gevonden en later een Huntsman die heel plat was en snel kon lopen en steeds weer onder de steen wilde. Toen ik enthousiast terugkwam om de spin aan Tiny te laten zien begon het te plenzen van de regen. Net op tijd binnen, mijn camera had wel kunnen kortsluiten. Toen het droog werd nog wat verder naar spinnen gezocht, maar samen met een Australische familie kwamen wij niet verder dan één Achaearana Tiny zette het weer op een lopen en liep bijna 7 km in 58 minuten.

Het bleef wat regenachtig en dat was dus binnen zitten en een boek lezen. Het eten bestond uit macaronirestant voor Ed en noodlesoep voor Tiny.

Maandag, 29 mei 2006.

De Australische familie kwam de wandelende tak terug brengen die gisteren naast de auto op een schuur zat en gisteravond toen wij naar bed gingen op het gaas van het raam van de auto. Hoe die daar kwam is mij een raadsel want volgend mij kunnen zij niet vliegen. Afijn die ochtend zat hij bij de burens 30 meter verderop. De burens hadden tot september vakantie en gingen met zijn vieren, man, vrouw, meisje van drie en een baby heel Australië door. Na een kopje koffie en afscheid en een goede reis de camping afgereden het wijde land weer in. Het was een enorm lange weg op weg naar Kalbarri. Na 250 km, veel dode kangoeroes en geiten, op een gegeven moment zelfs drie op een hoop, kwamen wij in het Kalbarri National Park aan. Gelukkig had Tiny door dat onze toegangskaart voor bijna alle NP's geldig was en dus ook deze. Dat scheelde wel weer 20 -30 Dollar.

Eerst naar Hawks Head's wat een mooie, door de Murchison river geslepen gorge was, maar daar hadden wij er meer van gezien. De volgende attractie was volgens de Australische familie de moeite waard. De weg werd door een man bewaakt, maar wij hadden de alles doorlatende toegangskaart en wij mochten zonder betalen verder. Hij zei nog dat er een grounder bezig was. Nou dat konden wij ook wel zien. De weg was prachtig glad geschoven, voor de eerste 3 km. Daarna was het 20 km van het ergste wasbordenweg die wij tot nu toe meegemaakt hadden. Met losse tanden en doof deden wij eerst "The loop" met Natures Window wat een erg mooie doorkijk is. Daarna was een blik naar elkaar, want praten was onmogelijk, voldoende om weer terug te gaan. Wat een weg, alle deuren rammelden nu en de vier nu nog levende spinnen helemaal van slag in de potjes onder het aanrecht. Kalbarri zelf was een klein plaatsje aan de kust wat het helemaal voor elkaar had. Een groen grasveld, een nog net niet verlopen, modern uitziend winkelcentrum en veel gedeeltelijk door bejaarden gevulde appartement lang s de kustweg. Wij gingen na drie campings gezien te hebben natuurlijk naar onze favorieten Big4 het Kalbarri Tudor Caravan park. Weer 10% korting, de kaketoe gekrauweld en een vriendelijke receptioniste te woord gestaan. Naast onze plek stond een busje met twee bejaarden. Na een G'day bleken het Nederlanders uit Alkmaar, Hennie en Ruud de ex-politieman. Zij hadden een zoon die getrouwd was met een Australische meisje en die woonden bij Sydney. Ze hadden nu een vakantie van drie maanden maar, zeker Hennie, was het goed zat en blij Nederlanders tegen te komen. Zij was een zeur en hij luisterde niet naar anderen. Maar toch gezellig geklept en ze uitgeluisterd. Ze hadden verhalen zat. In de avond nog wat gewandeld en een heuse wielwebspin gefotografeerd en wat gelezen, want beide waren we geradbraakt van het nietsdoen.

Dinsdag 30 mei

Om zeven uur er weer uit. Koud en bewolkt en winderig (de wind buiten). Daar sta je dan. De buren wakker gemaakt en in een regelmatig doorbrekend zonnetje gelezen en geklept en spinnen gezocht. Maar de spinnen waren op want zij maken ook hier geweldig goed schoon. Het plaatsje door gelopen en wat souvenirs gekocht, een ijzer-ore ketting. Om een uur of vier onderweg naar de zonsondergang en nog een ketting gekocht voor Tiny. Daarna tegen zessen de zonsondergang niet gezien want er waren wolken op het verkeerde moment. De schelpen en parels aan het strand waren al door anderen weggehaald. In het donker weer naar de auto terug. Nog even bij het rugbyveld langs vlak bij de camping. Daar stonden vijf kangoeroes rugby te kijken wat een koddig gezicht was. Waarschijnlijk waren zij aan het wachten tot al die kerels van het veld, hun eten, waren. De macaroni van gisteren opgewarmd en salade van zonnebloemkiemen, tomaten, komkommer en kaas en een saladesausje gegeten. Een toppertje voor de topmacaronimaaltijd met tonijn. Nu nog de perziken opeten zonder rijst want de rijst hebben wij al aan de buren gegeven, en dan zijn wij door de voorraden heen en kunnen wij uiteten gaan.

Die avond Tiny haar voorstand met klaverjassen van 4-1 kunnen terugbrengen naar 4-2.

Woensdag 31 mei 2006

Het wordt steeds later licht. Nu waren wij om zeven uur op. Om acht uur stonden wij klaar en namen afscheid van de Nederlandse burenen. Langs de kust nog wat spectaculaire kusten bezocht maar het waaide zo hard door de kleding heen dat wij het wel geloofden. Snel wat foto's en weer terug in de auto. Tomtom maakte er weer een zootje van. In plaatsen doet hij het wel goed maar de grote wegen zitten toch regelmatig honderden meters tot kms verkeerd. Maar de richting is wel goed en met wegrijden is het erg handig want je gaat nooit de verkeerde kant op. Gregory, dik getikt op de kaart is een bijeenraapsel van huizen en rommel. Niks dus. Northhampton verderop is daar in tegen een heuse plaats met een benzinestation, een postkantoor een RK-begraafplaats die in 1890 begon en in 1920 stopte met begraven en wel 30 graven telde. Waren de RK toen op? Meerdere winkeltjes bezocht en koffie met appelcake voor Ed en chocoladecake voor Tiny in het internetcafé en nog veel van alles café genuttigd. Toen door naar Geraldton, Een grote plaats van 20000 inwoners met veel bungalows, wat industrie wat met water te maken had want er kwamen grote zeeschepen binnen en er stonden silo's aan de kust. Maar wij hadden niets nodig en gingen door naar Cervantes was het plan. Maar dat was toch te ver. Uiteindelijk die middag om twee uur gestrand in Dongara, Denison Beach Holiday Park in een huisje op nummer zeven. Huisje, zeg maar huis, voor \$100. Ed ging die middag even wandelen, kocht eieren, bier en tomaten en Tiny ging in de tussentijd powernappen en daarna rennen. 40 minuten 5 km. Het is nog steeds bewolkt maar doordat de wind is gaan liggen niet meer koud. De zonsondergang was spectaculair. En het bleek niet normaal want de halve camping liep uit om er foto's van te maken. Daarna was het TV-tijd. Lekker tot een uur of negen reclames en McLeod daughters zitten kijken en toen begon het bed te lonken.

Donderdag, 1 juni 2006.

Dit keer duurde het inslapen wat langer dan normaal. Er waren zeker 60 seconden voor nodig geweest. Voor het licht werd natuurlijk weer wakker naar na een half uur wordt het dan licht en is het een uur of 6:30. Lekker blijven dommelen tot een uur of 7:30. Het geroutineerde opstaan zit er nog steeds in. Binnen 30 minuten was er ontbeten, relaxed op het terras een boterham of yoghurt, een kop koffie, afwas gedaan, de auto gepakt en de motoer gestart, en dat alles in 30 minuten. De sleutel de receptie binnengegoot en geroepen dat het een lekker huisje was en de weg op. Op naar Cervantes, niet die van Don Quichot maar die van de Pinnacles. Het duurde allemaal toch weer langer dan gepland maar de omgeving was weer prachtig. Glooiend en erg bruin want de oogst was weg, het gras verbrand en de bomen verdroogd en veel dood door de droogte van de laatste jaren. Dit jaar was er pas weer veel regen gevallen maar dat wat te laat voor veel bomen en struikgewas.

Rond Cervantes is het een uitgelezen gebied om aan "tyre burning" te doen. De hele weg was km lang bezaaid met slingerende rubbersporen van de hier populaire sport om de banden van je auto te verbranden. In tegenstelling tot Nieuw-Zeeland was het hier weinig superbassen uit auto's. Ik heb er één even gehoord in de hele vakantie terwijl het twee jaar geleden in Nieuw-Zeeland een plaag was. Gelukkig maar want deze sport moet stiekem 's nacht gespeeld worden en daar heb je als tourist weinig last van.

De Pinnacles waren tegen verwachting erg mooi. Het was een Australiër die wij onderweg spraken tegen gevallen en ik zei nog; Als je de menhirs in Carnac hebt gezien valt alles tegen", maar dat moet ik gedeeltelijk terugnemen. De Pinnacles vielen niet tegen. Wat een stalagmieten in het gele zand, wel duizenden van 20 cm tot 4 meter hoog.

Na wat rondgelopen te hebben was het weer snel een uur of één en gingen wij door naar de camping. Weer 200 km. Onderweg mochten wij van ons zelf een hamburger met "the lot" voor \$8 verorberen bij het Ampol-benzinestation waar ook voor \$100 65 liter diesel werd getankt. Zouden wij die avond wel noodlesoep gaan eten.

Wij kwamen tot Gingin. Een prachtig plaatsje tussen groene glooiende heuvels met veel hoge groene bomen. Bij de weg 5 km voor de plaats was bij een Shell-benzinestation een camping naast een titaniummijn. Nou, die kennen wij wel, veel mijnwerkers met teveel 4WD's die voor het licht gaan rijden, dus wij reden door naar het plaatsje Gingin. De bewoners hadden sinds 1870 er veel werk in gestoken om er iets leuks van te maken. Twee kerken, Een theater (even leeg of failliet?), een Shire (gemeentehuis/bibliotheek, information voor toeristen en boeren) met allemaal driftig werkende vrouwen achter beeldschermen, een watermolen, een spoorwegstation, een junglepad en een leuk centrumpje met 12 winkels en geen camping maar wel een hotel/motel. Nou dat was een tegenvaller, moesten wij weer in een motel, en 's avonds weer uiteten. Tiny Sirloin en Ed een T-bone. Om het goed te maken ging Tiny 3.9 km in 30 minuten rennen. Daar gingen alvast 230 Kcal mee de lucht in.

Vrijdag, 2 juni 2006.

Het hele dorp lag nog te slapen toen weer op pad gingen naar Toodyay, (say 2J) Volgens de boekjes een prachtig antiek plaatsje aan het begin van de Avon valley Na een eindeloos glooiende omgeving en weg met allemaal bomen, koeien, gras en boerderijen kwamen wij om een uur of elf aan in Toodyay waar wij eerst een van de plaatselijke koffiebarns bezochten en ons zelf trakteerden op koffie met home-made gebak. De eigenaar bleek een Coca-cola verzamelaar te zijn. Daarna het 40+ winkels tellende plaatsje waar werkelijk, niet overdreven, veel settlers bouwwerken stonden. Een leuke plaats. Inmiddels waren wij nog maar 70 km van Perth af. Wij besloten om wat kleine wegen door de streek te nemen maar werden dat na een uur toch een beetje zat en gingen Volker Framenau de spinnen brengen. Volker was er niet maar wel een vrolijke vriendelijk collega die de spinnen in ontvangst nam. Veel kende hij wel maar gelukkig niet alles. De levende mygelomorphe spin, de platte spin (een nieuwe familie voor mij) en de wielwebspin werden samen met de in alcohol verdronken spinnen meegenomen. Herman de Huntsman mocht mee van Ed, Tiny vond het zielig. Wij gingen weer naar onze vertrouwde camping Crystal Brook Caravan Park van de eerste dag. Ze waren nog niet open maar wij kenden de weg dus om een uur of drie stonden wij stil. De zon begon na een uur alweer achter de bomen te verdwijnen. Om vier uur kon ik inchecken. Zij hadden onze Britz natuurlijk allang gezien. Tiny ging weer hardlopen 4 km in 30 minuten aan een stuk door. Die avond noodles met kip. Mijn darmen rommelden na drie uur nog van dit soepje. Met 6-2 besloot Tiny de vakantieklaverjas. Ed ging mopperend naar zijn eigen etage nog een boek lezen en Tiny in goede luim op haar eigen etage een boek lezen. Na 30 minuten was het alweer half tien en was het bedtijd. Zoals gewoonlijk in 30 seconden in diepe slaap met veel dromen.

Zaterdag, 3 juni 2006.

Lekker uitgeslapen tot tien over zeven. Wij hadden tijd zat. Eerst naar Fremantle gereden. En druk dat het was. Het leek wel een doordeweekse dag. Na drie kwartier het wat rommelige centrum ingereden. Er stonden veel leuke gebouwen maar dan wel tussen lelijk nieuwbouw met Coles supermarkt of Myer warehouse of ander schreeuwende reclameborden. Het was ook nauw en druk. Wij hebben niet het mooie Fremantle gezien en na 15 minuten het centrum doorkruist te hebben, langs de haven weer naar Perth, naar de Britz. Met tomtom was dat een makkie en wij bleken direct al op de Hwy te zitten die naar de Britz 17 km verder op lag. Nou ja highway, een vierbaans straat met winkels, stoplichten enzovoort, eigenlijk zoals ze heel Perth gebouwd hebben. Haaks op elkaar brede twee of vierbaans straten met huizen, winkels en bedrijven. En een verkeer dat door al die straten en dat een vreselijke herrie produceert. Op een of andere manier hebben wij dat beter opgelost. Wij hebben niet al die bedrijven meer door de wijken heen die al dat zware verkeer aantrekken. Dat blijft buiten de woonwijken. Afijn, na ruim een half uur waren wij bij de Britz. Die ene paal halverwege de vakantie bleek de treeplank gedeukt te hebben maar dat was "no worries" Mijn "Top 10" clubkorting moest ik maar thuis bij het reisbureau zien terug te krijgen. Stom dat ik dat lidmaatschap helemaal vergeten was. Verder "No worries" en tot ziens maar weer. Met een vriendelijk taxichauffeur weer naar het hotel gebracht. Dat van die drukte klopte, het waren allemaal winkelgangsters die de koopjes afgingen. Zaterdag is net zo druk als door de week. Maandag is het hier geen Pinksteren maar Settlers day, de dag dat de eerste settlers West Australië stichtten.

Na een enthousiaste begroeting in het hotel de tassen uitgepakt, koffie gedronken en de stad in. Met de gratis "Blue cat" buslijn de stad in. Eerst het Icebreaker truitje van Tiny kopen. Een verkoopster had meteen door dat Tiny naar iets heel duurs stond te kijken en zij bleef Tiny in de gaten houden en naar mij vriendelijk lachen, helemaal toen wij een knalgele tas uitzochten. Ze zullen daar wel op commissie werken want ze week niet meer van onze zijde tot wij betaald hadden. Daarna op weg naar de volgende koop via wat andere zaken waar wij niet konden slagen. Naar de Levis-schoenenwinkel. Drie broeken en een paar schoenen later was de volgende zoekopdracht de nuggets. Het duurde even maar uiteindelijk vonden wij de winkel waar zij in de etalage lagen. Voor \$47 per gram schaften wij 2 brokken á 1.2 gram per stuk goud aan.

Toen was het vier uur en was de puf een beetje uit. Via Myer naar de Blue Cat. Op de weg daarheen in de Virgin megastore in de basement van Myer nog een 30th anniversary Split Enz CD gekocht. De verkoper kende ze niet maar een verkoopster wel. Zij had er net een gekocht en toen zij er mee thuis kwam had haar moeder gevraagd wat zij met die ouderwetse muziek moest. Ik zag al in een coffee shop een poster van ze dat ze 15 juni ergens gingen optreden. Zij spelen dus nog echt.

Met de bus terug naar het hotel en de tassen gepakt.

's Avonds daar gegeten, Ed Zwaardvis en Tiny Nachos met salade. Daarna weer verloren met klaverjassen.

653 Hay Street Mall. Perth
(Corner London Court)

Western Australia

Zondag 4 juni 2006.

Na het opstaan waren wij snel beneden voor het ontbijt. Na wat geroosterde boterhammen met kaas wat müsli met yoghurt en koffie kon de rekening betaald worden. De taxi stond om half tien voor de deur en de chauffeur was een Iraniër. Wij kregen zijn hele levensloop te horen. In Duitsland gestudeerd, terug naar Iran waar een broer werd vermoord door de overheid, gevlucht naar Pakistan en daarna naar Australië. Waarom hij nu taxichauffeur was en geen ingenieur ergens in een mijn was mij onduidelijk. Het inchecken ging soepel maar de 10% GST op de spullen die wij hadden gekocht ging wat stroever. Wij hadden de spullen moeten laten zien aan een beampte voor het inchecken. Als wij het de volgende keer wel wilden doen zou zij deze keer ons geloven en het geld op mijn rekening storten. Na eindeloos winkels kijken mochten wij inchecken en de bel ging op mij af. Mijn bril was de boosdoener. Daarna een explosieven check. Steekproefsgewijs werden personen gecheckt en ik dus ook. En toen begon het lange zitten. Wat gelezen en films gekeken. Acht uur later om een uur of negen was de landing in Hongkong, daar was het weer eindeloos winkels kijken maar die waren niet echt interessant.

Maandag 5 juni

Op vijf over twaalf waren wij weer ingecheckt en klaar voor de start. Nu was er een leuke actiefilm, Firewall met Harrison Ford.

Toen het eten op was boven Mongolië, een tukje gedaan tot Moskou en toen kwam het ontbijt al weer. De laatste drie uur vlogen om en om half zeven stonden wij weer in Amsterdam.

De bagage was er redelijk vlot en om kwart over zeven vingen Tiny's ouders ons op en brachten ons thuis waar Pulse zijn gespin niet op kon.